

Hồi 2

Con Rồng Ngủ Cựa Mình

Mọi người có thể làm thính nhưng gã một mắt thì không, hấn nhìn gã rằng hô hô lâu rồi bỗng bật cười:

- Khá lắm, làm được chuyện đó không phải dễ, ta đã nhớ lại rồi, nhân vật của “Phong Trần Bát Quái” không nài lao khổ, ngàn dặm đến đây, vượt đường xa đến một nơi hoang vắng như thế này quả là chuyện không tiền khoáng hậu !

Hấn cười kệ hấn, hấn nói cũng cứ kệ hấn, gã rằng hô làm như không nghe thấy, không hề có một phản ứng nào.

Nhưng khi bốn tên đại hán ngồi chung bàn đứng dậy, họ ném lại mấy thoi bạc vụn và chụp lấy đao đi ra khỏi cửa thì gã rằng hô có phản ứng ngay.

Hấn bước ra gài cửa lại và nhún vai:

- Lại thêm bốn tên cúp đuôi đông nữa, cũng được...

Gã quay trở lại toét miệng cười :

- Khá, câu nói của lão nhị thật không phí một chút nào, những kẻ ham sống quá đã cút rồi, cũng hay, có bàn trống ngồi cũng đỡ !

Gã xách túi đựng “người em” đi ngay lại và đưa tay đưa mớ bạc qua một góc bàn, ung dung ngồi xuống.

Từ trong túi, tiếng của “Lão nhị” vang ong ong:

- Ủ, lão đại, bây giờ có được chỗ ngồi thông thả rồi, quên mất thằng em à ? Mẹ họ, đại ca phải nhớ chớ, cái chỗ trống có được cho đại ca ngồi là nhờ tiểu đệ “dọn dẹp” đó nghe !

Gã rằng hô đập đập tay lên bàn:

- Đâu có, làm sao lại quên được ? Không có hiền đệ thì làm sao đại ca có thể đi đó đi đây, làm sao đại ca được người nể mặt ? Không, chỗ ngồi của hiền đệ phải cao hơn đại ca mới được chớ ? Đấy, hiền đệ phải ngồi trên bàn này mới phải chớ !

Không biết do câu nói của hấn hay vì cái đập tay, hình như bằng cây từ trong túi nhảy dựng lên đứng sững trên bàn:

- Đại ca, bây giờ bọn bá láp đã đi hết rồi thì mình bàn về chính sự đi chớ ?

Gã rằng hô nhướng mắt:

- Sao vậy ? Không uống thêm vài chén nữa sao ?

Hình cây đáp:

- Người ta không biết chờ đại ca lại cũng quên luôn luôn à ? Khi đã đi vào “chính sự” thì tiểu đệ có uống rượu bao giờ đâu ?

Gã rằng hô gật gật:

- Phải phải, đại ca đã nói rồi mà, hiền đệ hơn dứt đại ca lâu rồi mà, được rồi, đại ca xin nghe hiền đệ, xin hiền đệ hành sự... Mệt quá, đường xa quá mà. Nghĩ chút nghe, khi làm xong chuyện, có đi nhớ gọi đại ca một tiếng nghe.

Nói xong, hấn uốn uốn lưng, ngáp một cái gần treo quai hàm và khoanh tay trước ngực nhắm nghiền mắt lại.

Giọng hình cây như gọi giật:

- Coi, coi... lão đại, khoan đã chờ. Cái chuyện này một mình tiểu đệ làm thì được rồi, đại ca cứ ngủ thẳng cẳng cũng không sao, nhưng đại ca còn quên chưa cho biết vật đó ai giữ, nói rồi ngủ nghê gì thì...

Gã rằng hô mở choàng mắt ra gặng lại:

- Sao ? Chuyện đó tiểu đệ còn phải hỏi đại ca à ?

Hình cây đáp:

- Mẹ họ, không hỏi anh thì hỏi ai ? Chẳng lẽ anh bảo tôi hỏi người ta à ?

Gã rằng hô gật gật:

- Đó đó, đúng rồi đó, chính đại ca có ý như thế ấy.

Hấn bật ngửa ra ghế và lim dim đôi mắt:

- Hỏi mấy tiếng cũng chẳng mất công gì cho lắm, nhưng nếu hiền đệ tiếc lời thì cứ dùng mũi đánh hơi cũng được mà. Quên rồi sao, hiền đệ vừa mới nói đánh hơi giỏi lắm mà ? Chuyện đã giao cho hiền đệ thì hãy để cho đại ca nghỉ yên một chút chờ.

Khi nói thì hấn lim dim, nhưng khi tiếng cuối cùng vừa dứt thì hấn đã nhắm nghiền, phảng phất hình như còn nghe tiếng gáy.

Hình cây nói:

- Mẹ họ, mới nói đó đã gáy rồi, đúng là thứ no rồi ngủ... Hừ, hừ... làm anh kể ra cũng sướng, không sao, một mình thì một mình, hỏi cái đã, hỏi không ra thì sẽ dùng đến lỗ mũi...

Nói xong là “hấn” quay mình, cách quay mình của “hấn” thật đúng đáng cách của... hình cây, “hấn” không phải bước mà là nhảy, “hấn” phải nhảy tung lên một cái rồi mới quay mình qua hướng khác.

Hình cây quay lại và giọng nói hơi cao hơn:

- Chư vị, ta có lời nói trước nghe, khi ta hỏi đến cái vật mà ta cần, người nào có trong mình thì cứ thông thả lấy đặt lên bàn rồi thông thả bước ra, muốn đi đâu tùy ý, ta không hề làm khó dễ gì cả, nhưng nếu trái lại, để cho đến lúc ta dùng mũi đánh hơi ra thì... lúc đó có muốn đi cũng không còn được nữa đấy nghe.

Hình cây máy động quai hàm, tiếng nói nghe phảng phất từ trong miệng phát ra, nhưng thật sự thì gã răng hô đã dùng “Phúc Ngữ”, chỉ có điều trình độ tập luyện của hắn quá cao, trong khi hình cây “nói” thì hắn vẫn ngửa mặt ngáy khò khò.

Sau câu nói của hình cây, sáu người ngồi trong bốn bàn im lặng, không thấy ai có phản ứng gì cả, chỉ có vẻ mặt của gã thư sinh công tử hơi xanh.

Người một mắt bật cười, hắn không nhìn hình cây mà lại ngó về phía gã răng hô:

- Các hạ, ta xem câu nói đó chắc là vô hiệu, có lẽ các hạ nên “đánh hơi” là phải.

Gã răng hô vẫn ngáy và hình cây lên tiếng:

- Ủ, khá quá, cho đến bây giờ đây, ta mới được ông bạn là người thứ nhứt gọi bằng “các hạ”, được quá, vậy thì... đánh hơi, và xin lỗi, bắt đầu từ ông bạn đó.

“Hắn” lại nhảy tung lên, từ bàn của gã răng hô nhảy phóc qua bàn của người một mắt một cách vững vàng.

Con mắt còn lại của người một mắt lóe lên như sét chớp, hắn cười:

- Chắc các hạ lại thêm một lần nữa phí công.

Hình cây hỏi:

- Nghĩa là sao ?

Người một mắt đáp:

- Các hạ đã nhắm lằm người.

Hình cây hừ hừ trong... gió:

- Không, ta nghe, rõ ràng là có mùi.

Người một mắt gật gật à à :

- Có thật vậy không hè ? Nhưng mà mùi gì mới được chớ ?

Hình cây đáp:

- Mùi giặc !

Nét cười trên mặt người một mắt ngưng đọng lại, hắn hơi sững sốt, nhưng thật nhanh, nét cười hiện lại và cuối cùng bật ra thành tiếng:

- Bây giờ thì ta bắt đầu hơi thích thú các hạ rồi đó, nhích tới thêm một chút nữa đi, chút nữa đi...

Chưa nói dứt câu là tay hắn đã chớp lên.

Nếu ăn khớp theo câu nói thì bàn tay đưa lên phải “ngoắc”, nhưng không hẳn chụp.

Cử động của người một mắt rất nhẹ nhàng, y như người lớn đưa tay xoa đầu đứa bé, nhưng khi bàn tay tới đầu của hình cây thì hấn mới bắt đầu biến thế.

Đáng lý bàn tay xếp khít khum khum theo tư thế xoa nhẹ thì bây giờ lại vươn ra bấu lại.

Những ai có biết qua võ công cũng đều dễ dàng nhận thấy bằng vào cái “bấu” đó của người một mắt, cho dầu hình nhân bằng sắt mà bông ruột thì lớp sắt có dày cách mấy cũng bị bể ngay chớ đừng nói hình cây.

Cái đầu của hình cây có lẽ không bị bể mà có thể thành bụi cám.

Năm ngón tay gân guốc nổi vòng bấu lại.

Y như nắm một cục than hực lửa, năm ngón tay vừa bấu lại là bung ra.

Lòng bàn tay của người một mắt đỏ rần.

Màu đỏ ửng lên thật lẹ và thoáng qua, chỉ một thoáng nhanh hơn nháy mắt, lòng bàn tay rịn máu.

Lòng bàn tay vừa rịn máu thì mu bàn tay đã tím đen, dấu tím đó bò dần vào cổ tay và trong nữa thật nhanh.

Người một mắt đứng phắt lên, con mắt còn lại của hấn long lên xồng xộc và hấn khụm mình xuống.

Hấn khụm xuống thật nhanh và nhóng lên thật nhanh. Khi hấn đứng lên thì tay trái của hấn đã có thêm một ngọn chủ thủ, ánh thép xanh rờn.

Người ta vừa nhìn thấy ngọn chủ thủ của hấn thì cánh tay phải, cánh tay đang mang thương của hấn cũng đã rơi xuống mặt bàn và bây giờ thì máu mới xối ra.

Cánh tay được tiện ngang thật ngọt trên cùi chỏ.

Tay trái phóng ngọn chủ thủ cắm phập lên bàn, người một mắt dùng bàn tay còn lại điểm nhanh vào chung quanh vết thương để cầm máu rồi quay mình đi luôn ra cửa.

Hấn không nói một câu, cũng không nhìn ai một cái, thái độ hấn thật thản nhiên, coi như chuyện đã mất một mắt, bây giờ mất thêm một cánh tay không có gì quan hệ...

Gã rằng hô còn thản nhiên hơn nữa.

Khi người một mắt vừa khuất ngoài cửa thì hấn vươn vai đứng lên bước ra gài cửa lại, miệng hấn lầm bầm:

- Muốn ngủ cũng không được, mẹ họ, con người gì mất lịch sự quá mức, gió như vậy mà ra đi cũng không thềm khép dùm cánh cửa.

Hắn lại ngáp dài và ngồi trở xuống chỗ cũ, duỗi chân nhắm mắt.

Hắn làm như không nghe chuyện gì đã xảy ra, làm như không thấy ngọn chủ thủ còn đang ghim bần bật trên mặt bàn, và cũng trên mặt bàn đó một khúc tay nằm chình ình với một vũng máu đỏ bầm mà hắn cũng không hề liếc tới.

Làm như chuyện xảy ra vừa rồi không ăn nhằm gì với hắn, cho nên vừa ngồi xuống duỗi chân nhắm mắt lại là nghe tiếng hắn ngáy pho pho.

Ba người ngồi chung một bàn, lão già áo xanh biến sắc, lão “Di Lặc” áo trắng tắt ngấm nụ cười, lão già áo đen cau mặt, khoảng giữa chân mày của lão sát khí hừng hừng.

Gã thư sinh công tử cúi đầu thật thấp, làm như bây giờ chỉ có mặt bàn mới đáng cho hắn nhìn, những chỗ khác, nhất là chỗ có khúc tay, vũng máu và ngọn chủ thủ thì hắn rất... không buồn ngó.

Chỉ có gã áo đen có hàm râu “tù” tua tủa thì vẫn một mực an nhiên vô sự, hắn vẫn say mê nghiên cứu cái chén mè của lão Vương Què.

Còn lão Vương Què thì khỏi nói, lão là chủ quán nhưng lão khoái ngủ hơn là khoái thức.

oOo

Tất cả đều kinh dị, hết hồn hay vô sự, nhưng cũng không một ai cử động, chỉ có mỗi một hình cây cử động.

Người sống ngồi yên để cho hình cây nhảy nhót, “hắn” nhảy một cái nữa là đứng sững ngay bàn của ba lão già lên tiếng ngay:

- Bây giờ thì đến phiên ba vị.

Năm ngón tay đặt trên mép bàn của lão già áo đen hơi máy động, nhưng ánh mắt của lão già áo trắng đã nhanh hơn.

Năm ngón tay của lão áo đen vừa máy động thì gặp ngay ánh mắt của lão áo trắng, năm ngón tay trở lại sự yên lặng bình thường.

Hình cây lại nhảy tưng lên hai bận nữa, quay trái rồi sang phải, cuối cùng cất giọng như thẳng thốt:

- Có rồi, có mùi rồi !

Sát khí từ trong ánh mắt của lão áo đen tràn bắn ra ngoài, nhưng lão chưa có thái độ thì hình cây vùng nói tiếp:

- Có thì tuy có, nhưng cái thứ ấy đối với ta cũng chẳng lạ lòng gì. Thôi, ba vị cứ vững tâm uống rượu.

“Hắn” lại nhảy tung lên, tung thẳng qua bàn gã thư sinh công tử.

Sát khí của lão già áo đen như ngọn lửa tàn lùn, thun lại và cuối cùng thụt vô đáy mắt.

Gã thư sinh công tử cúi đầu gần sát mặt bàn.

Hình cây lên tiếng hỏi:

- Cô nương, còn chờ gì nữa ?

Ba lão già ngồi cùng bàn hơi sững sốt, họ cùng ném mắt nhìn về bàn gã thư sinh công tử.

Tuy gã thư sinh quả có vóc dáng nhỏ thó, nhưt là gương mặt quá đẹp, nhưng trong đời cũng thường có những thư sinh như thế, không ai trong quán này nghi ngờ hắn là gái giả trai, họ không hiểu tại sao “hình cây” lại nhận chắc như thế, vì nếu không nhận chắc thì làm gì dám gọi thẳng là “cô nương” ?

Câu chuyện có vẻ lạ lùng, nhưng gã áo đen có bộ râu “tù” vẫn thản nhiên, hắn vẫn xam xoi cái chén mễ trên tay.

Có lẽ chuyện hình cây náo loạn này giờ, chuyện người một mắt mất luôn một cánh tay, cũng như chuyện gã thư sinh công tử bỗng được gọi là cô gái, gần như đối với hắn không có gì quan hệ.

Gã thư sinh công tử ngẩng phắt lên, đôi mắt phượng của “hắn” đầy oán hận:

- Ta có thù gì ? Oán gì với người?

Hình cây đáp:

- Cô nương, giữa ta và cô nương không thể nói đến chuyện thù oán, vì vốn không hề có.

Gã thư sinh gặng lại:

- Thế thì tại sao?

Hình cây chận nói:

- Cô nương cũng có thể kể là nhân vật giang hồ, đáng lẽ cô nương cũng thừa biết rằng trong giang hồ có một số chuyện không cần thù oán, nếu không thế thì làm sao ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra, làm sao trong gió trong sương máu tanh nồng nặc?

Gã thư sinh công tử cau mặt:

- Như vậy chẳng hóa ra giang hồ không có công lý gì cả hay sao ? Như vậy là cứ muốn giết người là tự do.

Hình cây chận nói:

- Cô nương, giang hồ vốn là chỗ không bao giờ có lý lẽ gì cả, cô không thấy nói đến giang hồ là nói chuyện mạnh được yếu thua, chuyện tranh giành cướp đoạt hay sao ?

Da mặt của gã thư sinh công tử từ đỏ hồng chuyển màu tái xám vì giận dữ:

- Được rồi, người không cần nói nữa, ta đã hiểu rõ rồi. Chỉ tức là đáng lý năm xưa ta không nên học võ, đáng lý không nên dấn thân vào chốn giang hồ... Ta không biết người muốn đoạt vật gì, ta cũng không biết người nhắm có đúng hay lầm, nhưng những vật hiện có trong mình ta không thể dễ dàng trao cho bất cứ một ai, trừ phi kẻ muốn đoạt biến ta thành xác chết.

Hình cây cười, giọng cười lạnh băng băng:

- Xem chừng cô nương có vẻ ương ngạnh hơn gã một chút vừa rồi, như vậy kẻ cũng hơi phiền, bởi vì ta là người từ trước đến nay vốn có tánh lân hương tích ngọc, vốn không hay mạnh tay đối với nữ lưu...

Gã thư sinh gần giọng:

- Như vậy thì người đừng hòng đoạt vật của ta.

- Cô nương lại lầm rồi, ta chỉ là người thương hương tiếc ngọc, chỉ là người không muốn mạnh tay với hạng nữ lưu, chứ không phải là không có biện pháp đối với những ai muốn ương ngạnh, chẳng những có cách đối phó mà còn có thể nói là cách đối phó khá nhiều. Chẳng hạn như đối với cô nương, ta dư sức làm cho cô nương phải mở giày đai, phải cởi không còn một miếng vải trong người, bằng vào cách đó, chẳng những ta không làm thương hại gì đến cô nương mà ý muốn của ta vẫn đạt một cách dễ dàng.

Gã thư sinh đỏ mặt:

- Người... người... khốn nạn, ta sẽ sống chết với người...

Cánh tay “hắn” đưa lên, ngón tay thon nhỏ trắng ngần máy động.

Từ lâu, cứ xâm xoi cái chén mê trên tay, gã áo đen có bộ râu “tù” bây giờ vùng lên tiếng:

- Vết xe trước đã đổ, xe sau không nên lăn bánh, cô nương hãy dừng tay lại.

Thêm một người nữa gọi gã thư sinh bằng hai tiếng “cô nương”, hắn là người có dáng cách trầm trầm và bây giờ mới nói lần thứ nhất, chắc chắn hắn nói là phải đúng.

Chỉ khó một điều là trong mình “gã” thư sinh vẫn đầy đủ bộ y phục đàn ông nên vẫn chưa có thể gọi “hắn” là “nàng”.

Bàn tay của “hắn” hơi ngưng lại sau câu nói của gã áo đen, nhưng chỉ một thoáng thôi, bàn tay “ngà ngọc” đó lại nhấc lên.

Câu nói của gã áo đen có tánh cách nhắc nhở độc chất trong hình cây, một thứ nguy hiểm mà vừa rồi đã làm cho người một mắt phải chặt bỏ tay mình, lời cảnh cáo đó đối với “gã” thư sinh không phải là không có giá trị, nhưng giọng điệu bộc lộ thái độ khiêu khích của hình cây khiến cho lòng tự ái của “gã” thư sinh nổi dậy, sự nguy hiểm trước mắt nhưng vẫn không ngăn chặn được.

Người áo đen buông cái chén, hấn chụp lấy cây roi ngựa đặt trên bàn đưa sang bên trái.

Thật là vừa vặn cánh tay của “gã” thư sinh vừa nhắc lên thì chiếc roi ngựa của tên áo đen cũng đã đến ngay, đến kịp lúc để chặn không cho cánh tay đưa tới.

“Gã” thư sinh quay qua trừng mắt :

- Các hạ muốn gì ?

Tên áo đen nhìn lại “hắn” bằng tia mắt dịu dàng:

- Ít nhất hành động của tôi cũng không phải để đoạt vật gì đó của cô...

Ngừng một giây, tia mắt hắn dời về phía gã răng hô:

- Hiên Viên Kỳ, bất luận các hạ muốn kiếm vật gì, cứ kiếm ngay ở con người của ta là nên hơn cả.

Đang “ngủ say” trên ghế vệt cửa mình, hắn cửa quậy thật nhẹ, nếu không chú ý là không thấy và cùng ngay lúc đó hình cây lại nhảy tung lên, nhảy sang qua bàn của gã áo đen:

- Sao ? Các hạ biết Lão Đại của ta à ?

Người áo đen thâm ngọng roi ngựa, lại mỉm cười :

- “Mộc Ngẫu Ma” Hiên Viên Kỳ, một trong “Phong Trần Bát Quái”, người mà đại danh đã rền như sấm nổ, làm sao ta lại không nghe ?

Cũng bằng thứ giọng “đút đầu vô lu” nhưng lần này tiếng nói của hình cây có vẻ kinh nghi:

- Trung Nguyên, người biết “lão đại” của ta kể cũng không phải ít, nhưng Quan ngoại thì người biết không thể có nhiều...

- Nhưng nếu từ Quan nội đi ra Quan ngoại thì lại là trường hợp khác. Vừa rồi đã chẳng có một người rồi đó hay sao ?

Hình cây nói:

- Các hạ đã biết danh “lão đại” của ta thì nhứt định phải biết chuyện gì thuộc về hắn là không nên đút miệng xía vào, các hạ biết chứ, “lão đại” của ta cũng giống giống

tử thần, ai dụng đến hấn là coi như... mạt vận.

Người áo đen điềm đạm mỉm cười:

- Ta đã mạt vận nhiều năm rồi, hàng bao nhiêu năm nay ta luôn luôn là mạt vận, bây giờ nếu có thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

Hình cây gặt lại:

- Cứ theo cách đó thì câu chuyện này các hạ nhứt định nhúng tay?

Người áo đen đáp:

- Đã nhiều năm rồi, ta luôn luôn mạt vận, vì thế cho nên ta rất ít chen vào chuyện của người khác, thế nhưng hiện tại có khác. Ta đến đây vốn để tránh gió, gặp chuyện, đó là bất đắc dĩ, cũng có thể gọi đây là ý trời đã định, mà một khi đã là thiên ý rồi thì không làm sao tránh được, can thiệp vào chuyện này, cũng có thể là ta phải thêm một lần mạt vận cũng nên.

Hình cây lại cười lạt:

- Ta không nghĩ như thế, ta nghĩ lần này không phải mạt vận, mà có lẽ vận người đã cáo chung rồi.

Người áo đen gật gật đầu:

- Cũng có thể nhưng ta thì không xem chuyện đó vào đâu.

Hình cây cười gằn:

- Một con người khi mà đã muốn chết rồi thì không ai có thể cản ngăn, vì thế nên có lẽ ta sẽ giúp cho các hạ sớm đạt thành tâm nguyện.

Thái độ cũng như giọng nói của người áo đen thật khoan thai, hấn chờ cho hình cây nói dứt rồi mới nhắc roi lên.

Tay hấn thật chậm, nhưng khi ngọn roi cất lên thì không còn chậm nữa, ngọn roi y như một con rắn, đầu roi không cuốn lại như bị vút thông thường mà lại thẳng băng, thân roi lượn qua lượn lại “thót” tới nhanh không kịp thấy.

Không ai thấy hình cây bị trúng ở đâu, chỉ thấy “hấn” nhảy tưng lên và bắn lui về hướng gã răng hô.

Y như tỉnh ngủ vươn vai, hai tay của gã răng hô vừa vươn ra thì hình cây cũng vừa nhảy đúng tầm.

Gã răng hô chụp hình cây vào tay và như giật mình mở mắt:

- Ủa, sao đó lão nhị ?

Hình cây đáp bằng một giọng giận dữ:

- Đụng rồi, mang một roi dội ngược lại đây.

Gã răng hô toét miệng cười:

- Đại ca biết chuyện này hiền đệ một mình làm không xuể, thật tình thì đại ca đã thấy trước tại đây có hai tay khó ăn lắm, bây giờ một đã bắt đầu cục cựa, còn một hãy nằm yên..

Không hẹn mà ba lão già cùng đưa mắt về phía lão Vương Què.

Cái lão chủ quán này nét ngủ kẻ cũng hay, cho đến bây giờ lão không thấy trở mình.

Gã răng hô lại cười hềnh hếch:

- Thôi, bây giờ tới phiên “hiền đệ” ngủ đi, để đó cho anh.

Hắn chưa quay lại thì người áo đen đã lên tiếng :

- Tới màn này thì nên dẹp quách cái trò anh anh em em đó cho rồi, các hạ đừng tưởng dùng nội lực điều khiển hình cây như thế là lạ, chỉ cần một người học võ biết qua công phu “chỉ lực” hay “cách không điểm huyệt” thì cũng thấy rất dễ dàng chuyện dùng bù nhìn làm binh khí đó cả, các hạ nên dẹp cái trò “ảo thuật đó là vừa.

Gã răng hô cười hềnh hếch:

- Khá, nhưng hãy nói về phần các hạ đi, chắc các hạ mạng vận của mình khi can thiệp vụ này rồi chứ ?

Người áo đen gật đầu :

- Có biết, nhưng trời sinh lở đã cho một cái nét như thế đó rồi dầu có biết cũng không phải làm sao. Tuy nhiên, theo tại hạ thấy thì hình như vận hạn của tại hạ cũng đã bắt đầu thay đổi khi can thiệp về chuyện làm của các hạ.

Gã răng hô nhướng mắt:

- Ta thì thấy khác, cái mà các hạ gọi là “tánh trời tạo” đó chắc hôm nay phải hủy diệt luôn.

Tiếng sau cùng của hắn hơi dài và cánh tay hắn đưa xa, nhưng khi đưa lên, bàn tay hắn lại phẩy ra phía trước, phẩy ngang miệng chén rượu đặt trên bàn hắn.

Y như có đòn bặt bên dưới, cái chén không vụt bắn lên, bắn thẳng vào giữa mặt gã áo đen.

Cái chén bay quá nhanh nhưng không nghe hơi gió, cái phẩy tay của hắn coi như đuổi một con ruồi, mà cái chén lại bắn tới như một mũi tên, tiếng gió có phát ra nhưng khi tới sát mặt của người áo đen rồi mới nghe thoang thoảng.

Đà đi của cái chén quá nhanh, quá mạnh, nhưng khi tới sát mặt người áo đen thì bỗng nhiên dừng đứng lại y như có bàn tay đón bắt nửa chừng.

Tay phải của người áo đen cầm cán roi, ngọn roi mềm quăn quăn trong ngón tay trở của bàn tay trái, một cử động lơ đãng của người ngồi nói chuyện, nhưng khi cái chén bay sát tới trước mặt thì cùng giống như trò “ảo thuật”, thay vì quăn trong ngón tay, ngọn roi lại quăn chung quanh cái chén.

Bàn tay nắm cán roi của người áo đen vẫn đặt yên trên mặt bàn chớ không thấy cất lên.

Cách xử dụng ngọn roi quả là tuyệt diệu.

Ba lão già ngồi chung bàn bên trái cùng một lượt buộc miệng kêu lên:

- Hay, đường roi hay quá !

Người áo đen mỉm cười :

- Không dám, chư vị quá khen.

Ngay lúc đó, gã răng hô lại phát tay lên, một làn trắng chói từ tay hấn xẹt thẳng vào ngực gã áo đen.

Ánh sáng xanh rờn, thứ ám khí bằng kim loại và dưới con mắt kinh nghiệm giang hồ, ai cũng biết đó là ám khí tẩm độc.

Bây giờ tay cầm roi của người áo đen mới may động, cái chén bị đầu roi quăn cứng lưng chừng trong không khí vụt quay ngang, miệng chén hướng ra ngoài.

Một tiếng chạm nghe chát chúa, làn sáng chói từ tay gã răng hô phóng ra lọt ngay vào chén, và người áo đen lại nhấc tay lên.

Cái chén lật ngửa trở lại và bay vù về phía gã răng hô, nhưng không bay vào mặt hấn mà lại rơi xuống mặt bàn thật ổn y như có người thận trọng nhẹ nhàng mời rượu.

Chuyện hứng ám khí, chuyện xử dụng đầu roi tuy có thần diệu nhưng không làm cho gã răng hô sợ sệt, hấn hoảng hốt là nội lực dồn lên làm cho ám khí chạm vào lòng chén dính luôn mà không bể, so với chuyện dùng nội lực điều khiển hình cây của hấn, nội lực của người áo đen đủ cao hơn mấy bậc.

Gã răng hô tái mặt đứng lên:

- Các hạ, xin báo danh cho biết ?

Đầu roi lại quăn trở vào ngón tay trở của người áo đen, hấn cuốn cuốn ngón tay và nhìn vào đó trả lời:

- Ba nhiều năm nay, tại hạ cứ lăm mạt vận, vì thế cho nên tên tuổi thế nào đã quên luôn, xin lỗi !

Gã rằng hô chụp lấy hình cây thồn vào túi vả, hất hất ngược cái túi lên vai tông cửa ra ngoài y như một luồng gió lạnh...